

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 84.106 van 14 december 1999

A. 68.303/VIII-1406

In zake : **DENBLYDEN** Jean,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Bernard PERIN, advocaat,
Château du Hombroux
rue de l'Abbaye 47/1
4432 Alleur,

tegen :

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door de Minister
van Binnenlandse Zaken.

DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,

Gezien het op 29 maart 1996 ingediende
verzoekschrift, waarbij Jean DENBLYDEN de
nietigverklaring vordert van :

- de beslissing d.d. 25 januari 1996 waarbij de
Minister van Binnenlandse Zaken hem definitief van
zijn ambt ontheft;
- de brief van 30 januari 1996 waarbij de generale staf
van de rijkswacht hem van die beslissing op de hoogte
brengt en stelt dat die beslissing op 1 maart 1996
ingaat;

Gelet op arrest nr. 60.331 van 19 juni 1996,
waarbij de vordering tot schorsing wordt afgewezen;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer HERBIGNAT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 24 juni 1999, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 26 oktober 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 3 december 1999;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. B. PERIN, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van de heer J. LACASSE, kapitein, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van de heer HERBIGNAT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Verzoeker, die in 1970 in dienst is getreden bij de rijkswacht, is daar in 1983 bevorderd tot eerste wachtmeester.

2. Op 10 mei 1994 voert de B.O.B. van Brussel bij hem een huiszoeking uit omdat hij ervan wordt verdacht betrokken te zijn in een handel of sluikhandel in pornografische video-cassettes.

Bij deze huiszoeking treft de B.O.B. uittreksels uit het Rijksregister aan die gedrukt zijn vanaf het transmissiecentrum Verviers, uittreksels uit gegevensbanken van de rijkswacht, honderden video-cassettes met een pornografische inslag, alsook briefwisseling en boekhoudkundige lijsten waaruit blijkt dat cassettes van die aard worden verhandeld.

Voorts worden ook wapens in beslag genomen.

3. Op 25 mei 1994 beslist de commandant van de territoriale groep van de provincie Luik verzoeker bij wijze van bewarende maatregel te detacheren naar de brigade van Verviers en zijn toegang tot de gegevensbanken van de rijkswacht te beperken.

4. Op 12 januari 1995 stelt kolonel CORMAN, commandant van de territoriale groep van de rijkswacht van de provincie Luik en korpschef van verzoeker, een inleidend verslag op waarin hij drie groepen feiten ten laste van verzoeker in aanmerking neemt die los staan van de handel in pornografische video-cassettes waarvoor nog een onderzoek aan de gang is :

- het wetens en willens en zonder toestemming uitoefenen van een onwettige winstgevende nevenactiviteit;
- het, uit onachtzaamheid niet aangegeven, onwettig bezitten van drie vuurwapens;
- het gebruik voor persoonlijke doeleinden van inlichtingen vervat in de gegevensbanken van het

Rijksregister, de directie voor de inschrijving van voertuigen en de gerechtelijke gegevensbanken van de rijkswacht.

Verzoeker wordt bovendien opgeroepen om op 1 februari 1995 te verschijnen.

5. Tijdens zijn verhoor geeft hij die feiten toe, maar stelt hij dat hij te goeder trouw handelde, waarbij hij aanvoert dat hij niet de bedoeling heeft gehad een winstgevende activiteit uit te oefenen en dat hij zich er niet van bewust was dat hij verkeerd handelde. Hij had de gegevensbanken naar eigen zeggen alleen geraadpleegd om niet in contact te hoeven komen met personen van verdacht allooi en om een stamboom op te maken. Ten slotte stelt hij dat hij uit onachtzaamheid vergeten was aan te geven dat hij wapens bezat.

6. Op 3 februari 1995 deelt kolonel CORMAN verzoeker mee dat hij, wegens de ernst van de gepleegde feiten, besloten heeft om de zaak aanhangig te maken bij de onderzoeksraad en om voor te stellen hem te pensioneren.

7. De zaak is op 8 februari 1995 bij de onderzoeksraad aanhangig gemaakt op basis van de feiten die verzoeker in het inleidend verslag werden verweten.

8. De onderzoeksraad komt op 27 september 1995 samen. Verzoeker verschijnt niet zelf maar wordt vertegenwoordigd door een officier, die lid is van een erkende vakbond en die in de eerste plaats om een verdaging van de vergadering verzoekt omdat verzoeker niet in staat is zijn verdediging waar te nemen, waarna die officier aanvoert dat de meest passende straf de terbeschikkingstelling bij wijze van tuchtmaatregel zou zijn.

9. De onderzoeksraad beslist eenparig dat de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd, bewezen zijn, dat zij aan hem te wijten zijn en een tuchtvergrijp vormen. Bij drie tegen twee stemmen beslist de onderzoeksraad dat de pensionering van ambtswege behoort te worden voorgesteld.

10. Op 25 januari 1996 spreekt de Minister van Binnenlandse Zaken de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege uit. Dat is de eerste bestreden handeling.

11. Op 30 januari 1996 wordt van de voormelde beslissing kennis gegeven aan verzoeker, aan wie eveneens wordt meegedeeld dat zijn graad hem zal worden ontnomen met toepassing van artikel 20 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht en dat hij met onbepaald verlof wordt gestuurd. Dat is de tweede bestreden handeling.

12. Bij een arrest van het hof van beroep te Luik van 16 juni 1997 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden met uitstel en een geldboete van honderd frank wegens misdrijven tegen de goede zeden en verduistering van goederen als openbaar officier of openbaar ambtenaar;

Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat tegen de tweede bestreden handeling geen beroep kan worden ingesteld; dat zij uiteenzet dat die handeling alleen de kennisgeving van de eerste bestreden handeling is en dat geen enkel annulatiemiddel tegen die tweede handeling is gericht;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat alle annulatiemiddelen tegen beide bestreden handelingen gericht zijn;

Overwegende dat de tweede bestreden handeling alleen de kennisgeving van de eerste bestreden handeling is en geen enkele beslissing bevat die nadeel kan berokkenen; dat het beroep in dat opzicht niet ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van het beginsel non bis in idem "doordat de verwerende partij besloten heeft verzoeker door ontslag van ambtswege uit zijn ambt te ontheffen, terwijl ten aanzien van verzoeker al een beslissing van de onderzoeksraad was genomen, namelijk de pensionering van ambtswege";

Overwegende dat de onderzoeksraad alleen een adviesbevoegdheid betreffende de strafmaat heeft; dat de onderzoeksraad in dit verband geen enkele beslissing heeft genomen; dat het middel feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel, ontleend aan schending van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, tegen de verwerende partij inbrengt dat zij de bestreden beslissing heeft genomen terwijl hij "ten overstaan van de Minister van Binnenlandse Zaken geen enkel verweermiddel heeft kunnen aanvoeren en daartoe zelfs niet opgeroepen is"; dat hij daarop laat volgen dat "de wet uitdrukkelijk bepaalt dat elk lid van het rijkswachtpersoneel tegen wie een tuchtprocedure loopt zijn verweermiddelen kan doen gelden met toepassing van artikel 40 van het koninklijk besluit van 25 april 1979 betreffende het ambt en de ambtsontheffing van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht" en "dat het verzoeker aldus niet mogelijk is geweest te herinneren aan de psychopathologische redenen die hem ertoe hebben gebracht de hem ten laste gelegde feiten te plegen, welke redenen

worden bevestigd door de geneeskundige verklaring van dokter MARGANNE";

Overwegende dat artikel 40 van het koninklijk besluit van 25 april 1979 helemaal niets van doen heeft met de onderhavige zaak; dat de verdediger van verzoeker voor de onderzoeksraad gepleit heeft en daar een nota van vijf bladzijden heeft ingediend; dat hij geen gewag gemaakt heeft van psychopathologische redenen, hoewel zulks hem volledig vrij stond; dat de geneeskundige verklaring waarnaar verzoeker verwijst, opgesteld is op 19 maart 1996, dat is bijna twee maanden na de bestreden handeling, zodat ze niet aan de minister is kunnen worden voorgelegd; dat dokter MARGANNE overigens getuigt dat de gezondheidstoestand van de echtgenote van verzoeker deze ertoe gebracht heeft "een uitlaatklep te zoeken in het bekijken van pornovideo's" en dat zijn depressie "tevens verklaart waarom hij naar die pornovideo's op zoek gaat"; dat die verklaring irrelevant is wat de ten laste gelegde feiten betreft, en inzonderheid wat het verhandelen van pornovideo's betreft; dat de inachtneming van de rechten van verdediging niet impliceert dat een personeelslid tegen wie tuchtvervolgingen lopen zijn argumenten ook nog eens mondeling mag uiteenzetten ten overstaan van de beslissingsgerechtigde instantie wanneer deze over een volledig dossier beschikt waarin onder andere de stukken zitten die de betrokkene voor zijn verdediging heeft voorgelegd; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 augustus 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij uiteenzet dat "de beslissing van de verwerende partij niet vergezeld gegaan is van enige uitleg of enige motivering, tenzij van een verwijzing naar de ernst van de feiten"; dat hij daarop in zijn memorie van wederantwoord laat volgen dat de minister een straf heeft opgelegd die veel

zwaarder is dan die welke de onderzoeksraad had voorgesteld, zodat in zijn beslissing moest worden vermeld waarom hij van dat voorstel afweek;

Overwegende dat het advies van de onderzoeksraad de volgende passages bevat :

" De ernst van het tuchtvergrijp.

In de gegeven omstandigheden zijn de opgesomde feiten zeer ernstig en blijkt daaruit dat de betrokkene beroepsethische verplichtingen die inherent zijn aan de uitoefening van het ambt van rijkswachter, niet is nagekomen.

De voorgestelde straf.

Gelet op de aard van de feiten en op de gegeven omstandigheden, is de raad van oordeel dat het voorstel van de korpschef relevant is, ondanks de goede wijze van dienen van de betrokkene.";

dat de bestreden handeling inzonderheid als volgt gemotiveerd is :

" Ik heb eveneens kennis genomen van het advies van de onderzoeksraad betreffende de kwalificatie van de feiten die de betrokkene heeft gepleegd, namelijk dat ze zeer ernstig zijn, dat ze een tekortkoming aan zijn beroepsplichten vormen en dat ze de waardigheid van het ambt van rijkswachter in het gedrang brengen. Voorts sluit ik mij aan bij het advies van de onderzoeksraad wat de in zijn advies opgenomen motieven betreft. Ik kan mij evenwel niet bij dat advies aansluiten wat de voorgestelde straf betreft, aangezien ik van oordeel ben dat het gedrag van de betrokkene een lid van een Politiekorps onwaardig is en dermate ernstig is dat de zwaarste straf noodzakelijk is. Daarom leg ik aan Eerste Wachtmeester DENBLYDEN de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege op.";

Overwegende dat de onderzoeksraad, die vastgesteld heeft dat de feiten waaraan verzoeker zich schuldig had gemaakt, heel ernstig waren, en die met geen enkele verzachtende omstandigheid rekening heeft willen houden, niet heeft opgegeven waarom hij van oordeel was dat pensionering van ambtswege de meest passende straf

was; dat die raad de minister, die zich aangesloten heeft bij de mening van de onderzoeksraad over de ten laste gelegde feiten, aldus niet de mogelijkheid heeft geboden uiteen te zetten waarom hij van oordeel was dat de onmiddellijk zwaardere straf geschikter was dan die welke hem was voorgesteld; dat daaruit volgt dat de bestreden handeling niet uitgebreider gemotiveerd kon zijn ten opzichte van het advies van de onderzoeksraad; dat in de bestreden handeling op zich voldoende wordt aangegeven op welke redenen ze gegrond is; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan machtsoverschrijding; dat hij tegen de verwerende partij inbrengt dat ze uitspraak heeft gedaan toen de strafgerechten nog geen oordeel hadden geveld; dat hij eveneens tegen de verwerende partij inbrengt dat zij "de ten aanzien van verzoeker genomen straf zo zwaar heeft gemaakt als maar enigszins kon zonder rekening te houden met het bewezen psychopathologische aspect van de zaak";

Overwegende dat dit middel ten dele met het tweede middel samenvalt; dat artikel 24/38, § 2, eerste en tweede lid, van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht als volgt luidt :

" Onder voorbehoud van het tweede en derde lid en van het gezag van het gewijsde omtrent de feiten, beïnvloedt de strafvordering de tuchtvordering niet.

Behalve wanneer het betrokken personeelslid de feiten erkent als vaststaand of wanneer die door een intern administratief onderzoek bewezen kunnen worden, schorst de strafvordering de tuchtvordering tot op het ogenblik van de ontvangst van het dossier overgezonden door de gerechtelijke overheden.";

dat verzoeker de feiten in verband met het ongeoorloofde wapenbezit en het gebruik van inlichtingen uit gegevensbanken heeft toegegeven; dat het zonder toestemming uitoefenen van een handelsactiviteit geen

strafrechtelijk vergrijp is; dat op de verwerende partij in geen enkel opzicht de verplichting rustte om een uitspraak op tuchtrechtelijk gebied uit te stellen zolang de strafgerechten geen oordeel hadden geveld; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker een vijfde middel ontleent aan schending van de artikelen 6 en 6bis (thans 10 en 11) van de Grondwet; dat hij stelt dat hij slechter behandeld is dan degenen aan wie eerst na de beëindiging van de strafrechtelijke procedure een tuchtstraf is opgelegd;

Overwegende dat het middel niet gestaafd wordt; dat uit niets blijkt dat verzoeker slechter behandeld is doordat de verwerende partij niet tot de afloop van de strafrechtelijke procedure heeft gewacht; dat het middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op veertien december 1900 negenennegentig door :

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.